

בעניין:

המבקשת:
(הנתבעת)

- נגד -

המשיב:
(התובע)

החלטה

1. ביום 28 בינואר 2025 התקיים בפני דיון הוכחות בהליך זה בו העידו המשיב-התובע, וכן מנהל הכספים של המבקשת ומנהלה המקצועי בתקופה הרלוונטית להליך. מצהיר נוסף מטעם המבקשת, מאמנה של המבקשת בתקופה הרלוונטית, אשר גם תצהירו הוגש בהליך ("המאמן") לא הגיע לעדות, ועל כך למדנו במועד הדיון. עו"ד פלוני, מי ששימש כמנכ"ל המבקשת בתקופה הרלוונטית נכח בדיון וחקר את המשיב.
  2. למחרת הדיון הגישה המבקשת בקשה לצירוף עדותו של עו"ד פלוני לתיק הבוררות ולקיום דיון הוכחות נוסף בו ייחקר על תצהיר זה. ימים ספורים לאחר מכן, ובטרם חלף המועד לתגובת המשיב לבקשה זו הגישה המבקשת בקשה נוספת, להבאתו של המאמן (שלטענתה הוא זה שנפגע מאלימותו של התובע ולכן ראוי כי יעיד) לעדות ול"השלמת חקירתו" של המשיב "מאחר שעלו סתירות מהותיות בעדותו".
  3. לטענת המבקשת, נוכח העובדה שהיועץ המשפטי הקודם שלה, שליווה אותה בהתנדבות, חדל מלתת לה שירותים משפטיים, נטל על עצמו עו"ד פלוני את ניהול התיק, אולם נוכח היותו עד לשני אירועי האלימות שלקיומם טוענת המבקשת, ושביגנם מצאה המבקשת לנכון להוציא את המשיב משורותיה, ראוי היה כי ישמש כעד, ולא כמייצג. לטענת המבקשת הגיעה לכלל מסקנה זו "כי נפלה שגגה וטעות טכנית אשר קרתה בתום לב" בעקבות דיון ההוכחות והיא מבקשת לתקן עתה את המעוות.
  4. המבקשת מסתמכת, לעניין בקשתה זו, על פסיקת כב' השופט חשין בע"א 579/90 **מרדכי וגילה רוזין נ' צפורה בן נון**, פ"ד מו (3) 738, 742 ("עניין רוזין") וטוענת כי מקל וחומר מן המקרה שם יש להחיל לה להוסיף עד מטעמה.
  5. המשיב מתנגד לבקשות המבקשת. הוא מצייין כי המבקשת היא זו שבחרה להגיש תצהירי עדות ראשית מטעמה בד בבד עם הגשת כתב ההגנה, היא זו שבחרה שלא לנצל את האפשרות שניתנה לה (בהחלטת מיום 7 בנובמבר 2024) להגיש תצהירים משלימים/נוספים מטעמה, לאחר קבלת תצהירי המשיב, וכעת אין היא יכולה לבקש "לשפר עמדות" ולקבל הזדמנות שניה לטעון את טענותיה – תוך חריגה בוטה מסדרי הדיון המקובלים (המשיב מצייין בין היתר ארכות והקלות שונות שניתנו למבקשת במהלך הדיון). עוד טוען המשיב כי נוכח כללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו-1986 ("כללי האתיקה") אין מקום והצדקה לכך שעו"ד פלוני, שבחר לייצג את המבקשת, ולחקור את התובע מטעמה, "יהפוך עורו" ויהיה עד מטעמה.
  6. לאחר הגשת תגובת המשיב, הגישה המבקשת, בלא שניתנה לה רשות לעשות כן, "הבהרת מספר נקודות מהותיות מטעם הנתבעת" ובה טענה כי: (א) המשיב הגיש את התביעה כנגדה בניגוד להוראות ההסכם ביניהן, לפיהן: "הסמכות הבלעדית והייחודית בגין הסכם זה נתונה לבית המשפט המוסמך במחוז הדרום"; (ב) עו"ד פלוני לא ייצג ואינו מייצג את המבקשת בהליך, והוא אינו חתום על כתבי הטענות; (ג) בהתאם להוראות התוספת לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968:
- "הבורר יפעל בדרך הנראית לו המועילה ביותר להכרעה צודקת ומהירה של הסכסוך ויפסוק לפי מיטב שפיטתו על פי החומר שבפניו; הבורר לא יהיה קשור בדיון המהותי, בדיני הראיות או בסדרי הדיון הנהוגים בבתי המשפט".
7. לאחר עיון בטענות הצדדים, החלטתי לדחות את הבקשה.
  8. יאמר, בראשית הדברים, כי אמנם בהתאם לסעיף 8 (א) לתקנון המוסד לבוררות ולגיזור הבוררים במוסד אינם כפופים לסדרי הדיון ולדיני הראיות על פי הדין הכללי. עם זאת, הח"מ, כמו

גם עמיתיו, נוהגים בהתאם לעקרונות היסוד של סדרי הדין ולמושכלות ראשונים – וזו גם ציפיית הצדדים מהם.

9. ההליך המשפטי הובנה באופן בו הובנה מימים ימימה: כתב תביעה, כתב הגנה, דיון מקדמי, הוכחות התביעה, הוכחות ההגנה, סיכומים ופסיקה. לכל אחד מן הצדדים להליך ניתן יומו בפני הערכאה הדנה בענייננו – פעם אחת ובשלב אחד. אין הגיון, אין יעילות ואין הגינות בהליך המתנהל סבב אחר סבב ("הוכחות ראשונות", "הוכחות שניות", וכו') כאשר כל צד יכול "לשפר עמדות", להתחיל מחדש, וחוזר חלילה. בהיקש מעולם הספורט בכלל ומעולם הכדורגל בכלל – אין ניתן להשיב את השעון לאחור ולהתחיל מחדש את התחרות או המשחק, משום שהספורטאי או הקבוצה הנוגעים בדבר חשים כי לא היו במיטבם ומבקשים משחק חוזר.

10. ייתכנו אמנם מקרים מסויימים בהם תהיה חריגה מסויימת ממסגרת קשיחה זו (ופסק הדין בעניין רוזין, אליו אתייחס בהמשך נוגע בהם): כך לדוגמא, אם אחד העדים מטעם התובע חלה, או שנבצר ממנו להגיע לארץ לצורך הדיון בשל אילוצים טכניים, ייתכן שהערכאה הדנה תחליט, מטעמי יעילות, ולגופו של עניין, להתיר לו להעיד לאחר תחילת פרשת ההגנה, על מנת לא לבזבז זמן שיפוטי יקר ולפגוע בעדים שהתייצבו, או אם ראיה מסויימת שלא היה ניתן להשיגה קודם לכן התגלתה לפתע באופן בלתי צפוי. אולם במה דברים אמורים: כאשר המניעה נובעת מסיכול חיצוני או אילוץ, לא מ"חכמה שבדיעבד" או משיקולים טקטיים שנתבדו.

11. גם פסק הדין בעניין רוזין, עליו מבקשת המבקשת להסתמך, אינו מסייע למבקשת. ההיפך הוא הנכון. מפאת חשיבות הדברים לענייננו, יובא להלן ציטוט ארוך יחסית מפסק דין זה:

"דלתותיהם של בתי המשפט פתוחות לרווחה לפני המבקשים סעד, ויכולת הפנייה לבתי-משפט היא מזכויות היסוד של האדם. ואולם, **משעברנו את השערים ונכנסנו אל הטרקלין, מחובתנו לשמור על סדרים שקבע בעל הבית ולא כל הרוצה ליטול בא ונוטל. כלל הוא לעניין הגשתן של ראיות, שבעל דין אמור וחייב להגישן ב"חבילה אחת" - כן, ולא בתפוזות, זעיר שם זעיר שם** והטעם לדבר?

... "כי אחרת ייטלטל הדיון עד אין קץ כהיטלטל ספינה בלב ים ללא הגה, ללא עוגן וללא קברניט, ונמצא צורת הדיון, ואתה מידת הדין, לוקה" (ע"א 507/64 [1], בעמ' 339מפי השופט זילברג).

אכן "כאשר, מטעמים סבירים והוגנים, מבקש בעל-הדין לתקן את הפגימה שפגם בשלב הראשון של פרשתו הוא, מן הראוי כי בית-המשפט ייענה לו" (שם). **אך הנטל הוא, כמובן, על המבקש לסטות מן הסדרים הקבועים, לשכנע את בית המשפט כי יכול הוא לגזור עצמו ביוצא זה כלל.**

לעניין זה ייתן בית המשפט דעתו לאופי הראיה הנוספת, כגון אם הייתה "ראיה טכנית" ופשוטה ... גורם אחר שעשוי להשפיע הוא השלב אליו הגיע המשפט, וככל שיקדם כן ייטב. כך, למשל, בע"א 189/66 [4]: בית המשפט התיר לתובע להשמיע עדות נוספת - לאחר הכרזתו "אלה עדיי" - **הואיל והנתבע טרם החל בהבאת ראיותיו הוא**. והטעם לכך: הרשאת הבאתו של עד נוסף "אינה משבשת דבר בסדר-הדין התקין" (שם, בעמ' 479, מפי השופט ברנזון). **כן ייתן משקל לשיקול, אם יכול היה בעל הדין להביא את הראיות בשלב קודם, ומה טעם לא הובאו הראיות בזמן הראוי.**

10. ומן הכלל אל הפרט: בבחינת ענייננו לא נגלה טעות בשיקול-דעתו של בית-משפט השלום. **ראשית לכול, המערערים ביקשו להגיש לא אך ראיה אחת אלא חבילת ראיות חדשה - ובה תצהיר, חוות-דעת מומחה, עד נוסף וראיות בכתב לרוב - שהיה בה כדי להביא לפתיחת הדיון מחדש. היה זה כמעט שינוי חזית בניהול המשפט, ואין פלא בדבר איפוא, שבית המשפט סירב לבקשה. שנית, שינוי חזית זה בא בתום כל פרשת הראיות, ופירוש הדברים הוא שניתן היה למערערים לנהל את המשפט פעם שנייה. אכן, כך היה נגרם לנתבעת עוול שלא הייתה ראוייה לו.**

ככל שניתן להבין, מאשימים המערערים את בא-כוחם הראשון בניהול בלתי ראוי של תביעתם; אך אם כך - וכמובן לא נביע דעתנו על גירסתם זו - עליהם להפנות טיעוניהם לעברו: מידו יבקשו תיקון העוול, מידו ולא מידי הנתבעת. (עמ' 742-743, הדגשות הוספו – הבורר).

12. בעניינו נוהלה הגנתה של המבקשת על ידי (או במעורבותו של) עו"ד פלוני, הגם שהוא עצמו לא חתם על כתב ההגנה. הוא זה שאימת את שלושת התצהירים שהוגשו מטעמה, והוא זה שהתייצב לדיון מטעמה (יחד עם מנהל הכספים של המבקשת) וחקר את המשיב. היה בידי המבקשת סיפק להוסיף תצהירים או לעבות תצהירים מטעמה לאחר קבלת תצהיר המשיב. המבקשת היתה יכולה גם לנהל חקירה נרחבת יותר של התובע לו רצתה לעשות כן. התנהלותה זו אינה פרי של טעות של רגע או אילוץ חיצוני אלא של החלטה מודעת, שאפשר שבדיעבד המבקשת מצרה עליה. בנסיבות אלה ומן הטעמים המובאים גם בפסק הדין בעניין נוימן, איני רואה הצדקה, בדין או בהגיון המעשי, לאפשר למבקשת "להתחיל מחדש" את מהלך ההוכחות ולקפח את זכותו של המשיב להכרעה סדורה ויעילה בתביעתו (שכאמור בה, ומבלי לחוות דעה באשר לגוף המחלוקת

ולצדקת הצדדים, הינה תביעה בגין פיטורים שלא כדין ובלא שימוע – מסוג התביעות שאין מקום לעכב או להאריך את הדיון בהן). מסקנה זו יפה לכל שלוש הבקשות שהעלתה המבקשת. ולמעלה מכך: המבקשת, היא זו שוויתרה על עדות המאמן, לאחר שזה הגיש תצהיר מטעמה (לדבריה בדיון – נוכח העובדה שביקש להימנע מלהתעמת עם המשיב בהליך משפטי – שעה שדרכיהם המקצועיות עשויות להצטלב בעתיד) – והיא לא הציגה כל הסבר לשינוי הלבבות בהקשר זה; העובדה שבדיעבד המבקשת אינה שבעת רצון מהאופן בו נחקר המבקש על ידיה אינה מקנה לה זכות או הצדקה לחקירתו מחדש – שאם לא כן לא יהיה סוף לחקירות נגדיות; ובאשר לעדות עו"ד פלוני – כמצויין לעיל, וכעולה מכללי האתיקה, עדותו של מי שבחר (בפועל) לייצג בעל דין (או "לנהל את התיק" כלשון המבקשת) הינה בבחינת חריג הטעון התייחסות ביקורתית – בין אם נושא זה היה מועלה מלכתחילה (אם תצהירו של עו"ד פלוני היה מוגש לפני דיון ההוכחות), וודאי שבדיעבד – לאחר שעו"ד פלוני הגיע לדיון כ"מייצג", ולא הגיש את תצהירו.

13. בשולי הדברים – במסגרת "ההבהרה" שהוגשה על ידה התייחסה המבקשת, לראשונה, לסעיף הבוררות הקבוע בהסכם בינה לבין המשיב. התייחסות זו לא נוסחה כבקשה או כטענה להיעדר סמכות. מכל מקום – אין לי אלא להפנות לסעיף 2 (ב) לתקנון המוסד לבוררות ולגישור, הקובע כי "(ל)חברי המוסד לבוררות וגישור תהא סמכות ייחודית לדון: (ב) בכל סכסוך הנוגע ליחסים החוזיים שבין קבוצה לשחקן ובין שחקן לקבוצה."

14. אי לכך, בקשת המבקשת על כל חלקיה נדחית. המבקשת תישא בשכר טרחת עו"ד של התובע בסך _____ ₪ בתוספת מע"מ כדין ובשכר טרחת הבורר בסך _____ ₪ בתוספת מע"מ כדין – וזאת בלי קשר לתוצאות ההליך העיקרי. על המבקשת לשלם סכומים אלה תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, 16 בפברואר 2025

הבורר